1964 సుప్రీం కోర్టు రిపోర్టులు (5) 905

భుసావల్ బరోగ్ మునిసిపాలిటీ

వర్సెస్

అమల్గమేటెడ్ ఎలక్ట్రిసిటీ కో. లిమిటెడ్ మరియు ఇతరులు.

(బి.పి. సిన్హా, సి.జె., రఘుబర్ దయాళ్, ఎన్. రటగోపాల, అయ్యంగార్ మరియు జె.ఆర్. ముధోల్కర్ జె.జె.)

బాంబే ఎలక్ట్రిసిటీ సప్లై (లైసెన్స్డ అండర్ టేకింగ్స్) ఖర్చు. ఉత్తర్వు, 944, cl. 5-డాక్యుమెంట్ యొక్క పరిధి-చట్టం యొక్క ప్రశ్న అయితే.

ప్రతివాది నెం.1కు తాము చెల్లించిన రెండు మొత్తాలను విద్యుత్ ఛార్జీల కింద తిరిగి చెల్లించాలని కోరుతూ మున్సిపాలిటీ రెండు దావాలు దాఖలు చేసింది. ప్రతివాది నెం.1 వాదనలు వినిపిస్తూ, తనకు, మున్సిపాలిటీకి మధ్య వివాదాన్ని బొంబాయి ప్రభుత్వం నిర్ణయిస్తుందని, సర్చార్జ్ ఆర్డర్ 1944లోని క్లాజ్ 5లోని రెండో నిబంధన ప్రకారం ప్రభుత్వ నిర్ణయమే అంతిమమని, పిటిషనర్, ప్రతివాది నెం.1 ఇద్దరికీ కట్టుబడి ఉంటుందని వాదించారు. ప్రభుత్వ నిర్ణయాన్ని 1946 మే 22 నాటి లేఖ ద్వారా పార్టీలకు తెలియజేశారు. ట్రయల్ కోర్టుతో పాటు జిల్లా కోర్టులో దాఖలైన రెండు కేసుల్లోనూ పిటిషనర్ విజయం సాధించారు. రెండో అప్పీలులో హైకోర్టు ఈ రెండు యూనిట్లను కొట్టివేసింది. అందుకే ఈ విజ్ఞప్తి.

(1) 1944 సర్చార్జ్ ఉత్తర్వులోని 5వ నిబంధన ప్రకారం ఇరుపక్షాల మధ్య వివాదాన్ని ప్రభుత్వం నిర్ణయించినందున మున్సిపాలిటీకి నిధులు క్లెయిమ్ చేసుకునే హక్కు లేదు. ప్రభుత్వ నిర్ణయమే అంతిమమని, పార్టీలకు కట్టుబడే ఉంటుందన్నారు.

(2) 1944 మే 22న ప్రభుత్వం ఇరుపక్షాలకు పంపిన కమ్యూనికేషన్ సర్చార్జ్ ఆర్డర్, 1944లోని సీఎల్ 5లోని రెండో నిబంధన ప్రకారం తుది నిర్ణయం. కమ్యూనికేషన్ లో ప్రభుత్వ అభిప్రాయం తప్ప మరేమీ లేదని అనుకోవాల్సిన అవసరం లేదు.

(3) సర్చార్జ్ ఆర్డర్లోని సీఎల్ 5లోని రెండో నిబంధన ప్రకారం వివాదాన్ని ఇరుపక్షాలు ప్రస్తావించాల్సిన అవసరం లేదు. అటువంటి వివాదాన్ని ఒక పక్షం "ఆసక్తిగల ఏ పక్షం వివాదానికి పాల్పడినా" ప్రాంతీయ ప్రభుత్వ నిర్ణయమే అంతిమమని షరతు యొక్క భాష నుండి స్పష్టంగా పేర్కొనవచ్చు.

(iv) ట్రయల్ కోర్టు మరియు జిల్లా కోర్టు 1946 మే 22 నాటి పత్రాన్ని పూర్తిగా తప్పుగా అర్థం చేసుకున్నాయి, ఇది కేవలం స్పష్టమైన విలువ కలిగినది మాత్రమే కాదు, సర్చార్జ్ కోసం ప్రతివాది నెం.1 యొక్క వాదన ఆధారంగా ఉంది. అటువంటి పత్రాన్ని తప్పుగా రూపొందించడం చట్ట తప్పిదం అవుతుంది మరియు రెండవ అప్పీలులో హైకోర్టు దానిని సరిదిద్దే హక్కును కలిగి ఉంటుంది.

సివిల్ అప్పీలేట్ పరిధి: 1961 సివిల్ అప్పీళ్ల సంఖ్యలు 47 మరియు 48.

1954 నాటి అప్పీల్ నెంబరు 1085లో బాంబే హైకోర్టు 1957 ఆగస్టు 5న ఇచ్చిన తీర్పు, డిక్రీ నుంచి స్పెషల్ లీవ్ ద్వారా అప్పీలు చేశారు.

పిటిషనర్ తరఫున జి.ఎస్.పాఠక్, నౌనిత్ లాల్.

ఐ. ఎన్. ష్రాఫ్, ప్రతిస్పందకుడు నెం.1 కొరకు

ప్రతివాది నెం.2 కొరకు M.S.K. శాస్త్రి మరియు R.H. ధేబర్.

డిసెంబర్ 10, 1963. కోర్టు తీర్పును ముధోల్కర్ జె.- ఈ తీర్పు 1961 నాటి సి.ఎ నెం.48ను కూడా పరిపాలిస్తుంది. భుసావల్ ఎలక్ట్రిసిటీ కంపెనీ లిమిటెడ్, మన ముందు ప్రతివాది నెం.1గా ఉన్న భుసావల్ ఎలక్ట్రిసిటీ కంపెనీ లిమిటెడ్ కు వ్యతిరేకంగా దాఖలైన రెండు వేర్వేరు వ్యాజ్యాల నుంచి ఉత్పన్నమైన రెండు అప్పీళ్లను పరిష్కరిస్తూ బాంబే హైకోర్టు ఇచ్చిన రెండో అప్పీలులో బాంబే హైకోర్టు ఇచ్చిన తీర్పు నుంచి ప్రత్యేక సెలవుపై ఈ రెండు అప్పీళ్లు ఉన్నాయి.

బాంబే ఎలక్ట్రిసిటీ సప్లై (లైసెన్స్డ్ అండర్ టేకింగ్స్ వార్ కాస్ట్స్) ఆర్డర్ కింద బొంబాయి ప్రభుత్వం జారీ చేసిన ఉత్తర్వుల ప్రకారం ప్రతివాది నెం.1కు విద్యుత్ ఛార్జీలుగా తాము చెల్లించిన రెండు మొత్తాలను తిరిగి చెల్లించాలని పిటిషనర్ రెండు దావాలలో పేర్కొన్నారు. 1944 (ఇక్కడ సర్ఛార్జ్ ఆర్డర్ అని పిలుస్తారు). ట్రయల్ కోర్టుతో పాటు జిల్లా కోర్టులో దాఖలైన రెండు కేసుల్లోనూ పిటిషనర్ విజయం సాధించారు. అయితే రెండో అప్పీలులో ట్రయల్ కోర్టు ఇచ్చిన ఆదేశాలను హైకోర్టు కొట్టివేస్తూ రెండు వ్యాజ్యాలను కొట్టివేసింది. అలా చేసేటప్పుడు, అదనపు సాక్ష్యాల ద్వారా

హైకోర్టు కొన్ని పత్రాలను రికార్డులో అంగీకరించింది మరియు పిటిషనర్ కోసం శ్రీ జి.ఎస్.పాఠక్ మా ముందు లేవనెత్తిన ఏకైక వాదనలు మొదటిది, ఆర్డర్ ఎక్స్ఎల్ఐ, రూల్ 27, కోడ్ ఆఫ్ సివిల్ ప్రొసీజర్ రెండవ అప్పీలుకు వర్తించని విధంగా రికార్డులో అదనపు సాక్ష్యాలను అంగీకరించడానికి హైకోర్టు అసమర్థంగా ఉంది. రెండవది, ఆర్డర్ XLI, r. 27లోని నిబంధనలు ఒక పక్షం విడిచిపెట్టిన సాక్ష్యాల్లోని లోపాలను పూరించడానికి ఉపయోగించబడవు. 1958 ఏప్రిల్ 30న హైకోర్టు ఇచ్చిన ఉత్తర్వుల ద్వారా అదనపు సాక్ష్యాధారాలను నమోదు చేయాలని నిర్ణయించినప్పుడు పిటిషనర్ తరఫున మా ముందు ఎలాంటి అభ్యంతరాలు వ్యక్తం కాలేదు. రెండవ అప్పీలులో అదనపు సాక్ష్యాలను అంగీకరించే అధికారం హైకోర్టుకు ఉందా, ఆ అధికారం ఉన్నప్పటికీ ఈ కేసు పరిస్థితులలో సాక్ష్యాలను అంగీకరించడం సరైనదేనా అని ఈ కేసులో నిర్ణయించడం పూర్తిగా అనవసరం అనిపిస్తుంది. ప్రతివాది నెం.1తో విద్యుత్ ఛార్జీల చెల్లింపునకు సంబంధించిన ఒప్పందాలకు ఒక నిర్దిష్ట వివరణ ఆధారంగా, పిటిషనర్ తాను వినియోగించే విద్యుత్ శక్తికి సంబంధించి సర్చార్జ్ ఆర్డర్, 1944 ప్రకారం చెల్లించాల్సిన సర్చార్జ్ చెల్లించాల్సిన బాధ్యత లేదనే కారణంతో రీఫండ్ కోరింది. ప్రతివాది నెం.1 యొక్క గణనీయమైన వాదన ఏమిటంటే, తనకు మరియు మునిసిపాలిటీకి మధ్య వివాదాన్ని బొంబాయి ప్రభుత్వం నిర్ణయించిందని మరియు సర్చార్జ్ ఆర్డర్, 1944 లోని సిఎల్ 5 యొక్క రెండవ నిబంధన ప్రకారం ప్రభుత్వ నిర్ణయం అంతిమమైనది మరియు అప్పీలుదారు మరియు ప్రతివాది నెం.1 రెండింటికీ కట్టుబడి ఉంటుంది. సంబంధిత నిబంధనలు ఈ విధంగా ఉన్నాయి:

క్లాజ్ 5: "ఈ ఉత్తర్వుకు అనుగుణంగా ప్రావిన్షియల్ ప్రభుత్వం ఎప్పటికప్పుడు నిర్ణయించే యుద్ధ ఖర్చుల సర్చార్జ్ రేటుపై, సంబంధిత లైసెన్సుదారుడు లేదా అనుమతిదారుడు ప్రస్తుతానికి నిర్ణయించిన రేటులో వసూలు చేసిన ఛార్జీలు కాకుండా ఇతర ధరలకు విద్యుత్తును సరఫరా చేయడం చట్టబద్ధం కాదు:"

* * * *

రెండవ షరతు: "లేదు అని ఇంకా అందించబడింది

1942 మే 1వ తేదీ తరువాత కుదుర్చుకున్న ఏదైనా ఒప్పందం ప్రకారం ఇంధన సరఫరాకు సంబంధించిన ఛార్జీలపై యుద్ధ వ్యయాల సర్ ఛార్జ్ అమల్లోకి వస్తుంది, అటువంటి ఒప్పందం సంబంధిత లైసెన్స్ దారుడు లేదా మంజూరు హోల్డర్ ద్వారా సమానమైన సరఫరా కోసం మునుపటి ఒప్పందాలలో పొందుపరిచిన అదే ఛార్జీలను అందిస్తుంది (ఆసక్తి ఉన్న ఏ పక్షం ద్వారానైనా వివాదం తలెత్తినట్లయితే, ప్రావిన్షియల్ గవర్నమెంటు నిర్ణయమే అంతిమమైనది) లేదా ఆ మేరకు దరఖాస్తును ప్రావిన్షియల్ గవర్నమెంటు స్పష్టంగా ఆదేశించగలిగితే తప్ప."

ఈ వివాదంపై ప్రభుత్వం తీసుకునే నిర్ణయమే అంతిమమని, పార్టీలకు కట్టుబడి ఉంటుందని శ్రీ పాఠక్ మన ముందు వివాదించలేదు. అయితే, ఇరుపక్షాల మధ్య వివాదాన్ని ప్రభుత్వానికి నివేదించారని, 1946 మే 22న ప్రతివాది నెం.1 ఆధారంగా ప్రభుత్వం పార్టీలకు పంపిన నిర్దిష్ట సమాచారంలో ప్రభుత్వ అభిప్రాయం తప్ప మరేమీ లేదని ట్రయల్ కోర్టులోని సాక్ష్యాధారాల ద్వారా రుజువు కాలేదని ఆయన పేర్కొన్నారు. తాము సూచించిన నిబంధన ప్రభుత్వాన్ని మధ్యవర్తిగా ఏర్పాటు చేయాలని, అందువల్ల మధ్యవర్తిత్వ చట్టం 1940లోని నిబంధనల ప్రకారం వివాదానికి ఇరు పక్షాలు ఆర్బిట్రేటర్ ను సూచించాల్సి ఉంటుందని పాఠక్ కోరారు. అయితే, ఈ రెండో అంశాన్ని కింది కోర్టుల్లో ప్రస్తావించలేదు, కేసు వాంగ్మూలంలోనూ కనిపించలేదు. అందువల్ల మా ముందు పాఠక్ ను దాని మీద ఆధారపడటానికి మేము అనుమతించలేదు.

మే 22, 1946 నాటి కమ్యూనికేషన్ మొదటి ప్రతిస్పందకుడిపై ఆధారపడి ఇలా నడుస్తుంది:

నెం.6404/36-ఈ1(1). పబ్లిక్ వర్క్స్ డిపార్ట్ మెంట్, బాంబే కాస్టెల్, 22 మే, 1946.

బొంబాయి పబ్లిక్ వర్క్స్ డిపార్ట్ మెంట్ (ఇరిగేషన్) ప్రభుత్వ కార్యదర్శి నుంచి. అధ్యక్షుడు, బరో మున్సిపాలిటీ, భుసావల్ కు.

సబ్జెక్ట్: వార్ కాస్ట్ సర్ఛార్జ్.

ప్రియమైన సర్, పైన పేర్కొన్న అంశంపై 1946 మే 10వ తేదీ నాటి ప్రభుత్వ లేఖ నెంబరు 6404/36తో ముగిసే ఉత్తరప్రత్యుత్తరాలను ప్రస్తావిస్తూ, బాంబే ఎలక్ట్రిసిటీ సప్లై (లైసెన్స్డ్ అండర్ టేకింగ్స్ వార్ కాస్ట్స్) ఆర్డర్, 1944లోని క్లాజ్ 5లోని రెండవ నిబంధన కింద ప్రభుత్వం మీ కేసును పూర్తిగా పరిగణనలోకి తీసుకుందని నేను మీకు తెలియజేస్తున్నాను. వీధి దీపాల కోసం విద్యుత్ సరఫరా రేటును యూనిట్ కు 4 అణాల కంటే ఎక్కువకు పెంచకపోతే, 1944 ఆగస్టు 15 నాటి ప్రభుత్వ ఉత్తర్వు నెంబరు 6331/36 (IV) లో నిర్ణయించిన 15% చొప్పున మీరు సర్ ఛార్జీని భుసావల్ ఎలక్ట్రిసిటీ కంపెనీ లిమిటెడ్ కు చెల్లించాలని నిర్ణయించారు.

మీది నమ్మకంగా ఎస్.డి/డి.ఎన్.దారువాలా.

బొంబాయి ప్రభుత్వ కార్యదర్శి కోసం.

సమాచారం కోసం పంపిన కాపీ: పబ్లిక్ వర్క్స్ డిపార్ట్ మెంట్, ఎలక్ట్రికల్ ఇంజనీర్ తన నెంబరుకు సంబంధించి ప్రభుత్వానికి పంపాలి. LRM.57/ 5260, తేదీ మార్చి 8, 1946.

అకౌంటెంట్ జనరల్, బొంబాయి తన నెంబరును ప్రస్తావిస్తూ. ఒ.ఎ. 2888, తేది 2 ఫిబ్రవరి 1946. 1946 మే 17వ తేదీ నాటి ప్రభుత్వ లేఖ నెంబరు 6404/36-ఎల్ (i)తో ముగిసే ఉత్తరప్రత్యుత్తరాలకు సంబంధించి మెస్సర్స్ ది భుసావత్ ఎలక్ట్రిసిటీ కంపెనీ లిమిటెడ్, బొంబాయి. 1946 మే 25న పంపిన సమాచారం కోసం ఇ.ఇ.భుసావల్ కు సి.సి. ఈ కమ్యూనికేషన్ ను బట్టి ఇరుపక్షాలు, అంటే పిటిషనర్, ప్రతివాది నెం.1 తమ తమ కేసులను ప్రభుత్వం ముందు పేర్కొన్నట్లు స్పష్టమవుతోంది. 1944 ఉత్తర్వులోని సీఎల్ 5లోని రెండో నిబంధన ప్రకారం వారిద్దరూ వ్యవహరించాల్సి వస్తే తప్ప ఆ పని చేసే పరిస్థితి లేదు. ఇరు పక్షాల కేసులను పరిశీలించిన తరువాత, వీధి దీపాల కోసం విద్యుత్ సరఫరాకు కంపెనీ తన రేటును యూనిట్ కు నాలుగు అణాలకు మించి పెంచకపోతే నిర్దిష్ట ప్రభుత్వ ఉత్తర్వులో నిర్ణయించిన 15% చొప్పున మున్సిపాలిటీ విద్యుత్ కంపెనీ సర్ ఛార్జీని చెల్లించాలని నిర్ణయించినట్లు ప్రభుత్వం పైన పేర్కొన్న ప్రకటనలో పేర్కొంది. దాని ముఖంలో ఉన్నది ఒక అభిప్రాయం తప్ప మరేమీ కాదని భావించడానికి కారణం లేదు, ఎందుకంటే ఆ లేఖలో ప్రస్తావించిన ఉత్తరప్రత్యుత్తరాలలో మరియు దిగువన ఉన్న ఆమోదంలో పిటిషనర్ ఏ వివాదాన్ని ప్రభుత్వానికి సూచించే ఉద్దేశం లేదని చూపించడానికి వెళ్ళినప్పుడు, ఆ ఉత్తరప్రత్యుత్తరాలను సమర్పించాల్సిన బాధ్యత అప్పీలుదారుదే. అలా చేయకపోవడాన్ని దానికి వ్యతిరేకంగా భావించాలి. అప్పుడు శ్రీ పాఠక్ మాట్లాడుతూ సర్ ఛార్జ్ ఆర్డర్ ప్రకారంనే ఈ వివాదాన్ని రెండు పక్షాలు ప్రస్తావించాల్సి ఉందని, వాటిలో ఒకదాని ద్వారా కాదని అన్నారు. ఏదేమైనా, ఈ నిబంధన యొక్క స్పష్టమైన భాష దృష్ట్యా ఈ వాదన ఆమోదయోగ్యం కాదు: "ఆసక్తి ఉన్న ఏ పక్షం ద్వారానైనా వివాదం జరిగితే" ప్రావిన్షియల్ ప్రభుత్వ నిర్ణయమే అంతిమంగా ఉంటుంది. కాబట్టి ఈ వాదనలో వాస్తవం లేదు. మా అభిప్రాయం ప్రకారం ట్రయల్ కోర్టు మరియు జిల్లా కోర్టు ఈ పత్రాన్ని పూర్తిగా తప్పుగా అర్థం చేసుకున్నాయి, ఇది స్పష్టమైన విలువ కలిగినది మాత్రమే కాదు, సర్చార్జ్ కోసం ప్రతివాది నెం.1 యొక్క వాదన ఆధారంగా ఉంది. అటువంటి పత్రాన్ని తప్పుగా రూపొందించడం చట్ట తప్పిదం అవుతుంది మరియు రెండవ అప్పీలులో హైకోర్టు దానిని సరిదిద్దే హక్కును కలిగి ఉంటుంది. నిజానికి ఇదే జరిగింది.

ఖర్చులతో కొట్టిపేసే అప్పీళ్లలో వాస్తవం లేదు.

అప్పీళ్లను కొట్టివేశారు.